

לתקן את הסיר

מאת זן מאסטר סונג סאן

במהלך הרצאת דהרמה בסוף ריטריט בחודש נובמבר במרכז הזן הבינלאומי בניו יורק, זן מאסטר סונג סאן סיפר את הסיפור הבא:

באיזור הכפרי בקוריאה, אנשים נהגו להגיע ביחד לשווקים גדולים שנמשכו כמה ימים. פעם אחת בחור צעיר אחד הלך למכור ירקות ולקנות אורז. בזמן שהיה שם, הוא ראה נזיר זקן עומד בשמש ולא זז במשך חמש דקות. הנזיר לבש בגדי חורף, והם היו ישנים וקרועים. זה היה קיץ, והשמש הייתה מאד חמה – קוריאנים לא אוהבים את השמש הזאת – אבל הנזיר הזקן הזה פשוט עמד ולא זז במשך חמש דקות.

הבחור הצעיר חשב בזמן שהתבונן בו, "הנזיר הזקן הזה, הוא משוגע? האם אין בו שום תבונה, ככה לעמוד ולא לזוז?" לאחר מכן, בזמן שהנזיר החל ללכת, הבחור הצעיר הלך ניגש אליו ואמר, "סלח לי, הייתי רוצה לדעת למה אתה עומד ככה בשמש ולא זז במשך חמש דקות."

האיש הזקן התבונן בו ואמר, "זמן לארוחת צהרים."

"ארוחת צהרים? מי אוכל ארוחת צהרים?"

הנזיר הזקן הראה לו את החלק הפנימי של הגלימה שלו – היו שם חיות קטנות, חרקים קטנים, כמו כנימות. "כשאני זז, הן לא יכולות לאכול, אז אני עומד ולא זז בזמן שהן אוכלות ארוחת צהרים."

הבחור הצעיר חשב שלנזיר הזה בוודאי יש מיינד נהדר, להיות כל כך נדיב לחיות קטנות, אז הוא שאל אותו האם הוא יכול להיות תלמיד שלו.

הנזיר התבונן בפניו ואמר, "בלתי אפשרי."

"למה בלתי אפשרי?" שאל הבחור.

"למה אתה רוצה להפוך לנזיר?"

ובכן, אני לא אוהב את חיי הנישואין. אני רוצה למצוא את הדרך הנכונה. אתה מספר לי שאתה נותן ארוחת צהרים לחיות הקטנות האלו, אז אני מקבל תחושה חזקה שאולי זוהי הדרך הנכונה. אז אתה מוצא חן בעיני, ולכן אני רוצה להיות תלמיד שלך."

"אולי", אמר הנזיר, "אולי. איפה אתה גר?"

הורי מתו, אז אני גר בבית של אח שלי. אין לי מקום משלי; אני רוצה לבוא איתך."

"אוקי", אמר הנזיר הזקן, "בוא."

הם החלו ללכת עמוק אל ההרים במשך זמן רב, עד שהם הגיעו לבית קטן באחו. בקוריאה, המטבחים נמצאים מחוץ לבית. במטבח יש סיר גדול, מונח על מעמד, ומתחתיו יש אש. הסיר עשוי מפלדה, מאד כבד. יש בו שני חלקים: צד אחד למים וצד שני לאורז.

בבית הזה הסיר והמעמד היו שבורים. על מנת לתקן את הסיר צריך לשפוך מים לתחתית הסיר ולוודא שהם נשארים בדיוק במרכז תחתית הסיר.

הנזיר אמר לבחור הצעיר, "עליך לתקן את הסיר והמעמד האלו."

כשהוא סיים הבחור הצעיר אמר, "מאסטר, תיקנתי את הסיר."

הנזיר הזקן התקרב לבדוק ואמר, "לא טוב! טוב! והוא שפך את המים מהסיר."

הבחור הצעיר חשב, "למורה הזה יש עין חדה מאד, אולי הוא ראה איזו טעות." והוא ניסה שוב, הפעם במשנה זהירות הוא בדק את מפלס המים בסיר. כשהוא סיים הוא אמר, "מאסטר, תיקנתי את הסיר כמו שצריך."

"אוקי, אני אבדוק." אז המאסטר ניגש לבדוק את הסיר ושוב פעם אמר, "לא טוב! טוב! ושפך את המים מהסיר."

הבחור הצעיר היה מאד מבולבל. "איפה הטעות שלי? אני לא מבין. אולי הבעיה היא מחוץ לסיר, אולי המעמד לא נכון." אז הפעם הוא הכין את הסיר ובדק את כל מה שמחוץ לסיר במטבח, ווידא שהכל נקי ומסודר. כשהוא סיים הוא קרא "מאסטר, תיקנתי את הסיר – הוא ממש נהדר, יפה מאד!"

"לא טוב!" אמר המורה, ושפך את המים מהסיר."

הבחור הצעיר לא הבין. "אולי הסיר טוב, אבל המטבח לא טוב." אז בפעם הבאה הוא תיקן את כל המטבח – הרצפה, התקרה, הכל. כשהוא סיים הוא קרא למורה, "מאסטר, תיקנתי את כל המטבח!"

"וואוו, איזה יופי! אני אבדוק," אמר המורה. הוא הלך לסיר – "לא טוב! ושוב הפך אותו."

זה קרה ארבע פעמים, חמש פעמים, שש פעמים, שבע פעמים, שמונה פעמים. בכל פעם הבחור הצעיר חשב, "מה זה יכול להיות הפעם?" ובכל פעם המורה ענה, "לא טוב!" ושפך את המים. בשלב זה התחיל הבחור להתרגז. לבסוף בפעם התשיעית, הוא חשב, "אני לא אוהב את המורה הזה, זו הפעם האחרונה!"

אז הוא פשוט הניח את הסיר על המעמד ואמר, "מאסטר, סיימתי."

"יופי! יופי!" אמר המורה.

המורה בחן את המיינד שלו. זן לא תלוי בשום דבר. אתה חייב להיות תלוי בעצמך, כל דרך שאתה בוחר לך. אבל מהי הדרך שלך? אם אתה מחזיק בדיעות שלך, בהתניות הפסיכולוגיות שלך, הדרך הנכונה שלך לא יכולה להופיע. אז המורה הזה בחן את המיינד שלו. לפני כן, בכל פעם שהתלמיד תיקן את הסיר הוא חשב, "אולי הפעם זה יעבור, אולי הפעם;" הרבה מחשבות. בפעם האחרונה, שום מחשבה.

הנזיר בדק גם את יכולת ההתמדה של התלמיד. "הבחור הצעיר הזה אוהב אותי, אבל עד כמה הוא מבין את האני האמיתי שלו?" בדרך כלל אנשים מנסים ארבע אולי חמש פעמים, ואז הם אומרים, "אני לא אוהב אותך!" והולכים לדרכם. לנסות לנסות ושוב לנסות זה מאד חשוב, ואז באחת הפעמים הזן מאסטר גיד, "וואוו, איזה יופי!"

רק המיינד שמנסה, מנסה, מנסה הוא מאד חשוב. לנסות, לנסות, לנסות זה אומר התמדה. אז אתה חייב רק להמשיך ללכת ישר, לנסות, לנסות, לנסות – ואז תקבל את הדרך הנכונה שלך.

– Translated by Neta Sadot